

PERIÒDICH SATÍRICH,

HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT & LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

EUSSEBI DALMAU.

Músich per temperament
y artista de gran valia
concertava y dirigia
ab discreció y sentiment.

La mort ha tallat lo vol
d' aquest geni catalá
á qui l' Art anyorará
ab lo cor omplert de dol.

UN PLAGA

La máxima de 'n Patrici es aquesta:
«Las bromas, pesadas ó no donarlas.»

Y com qu' ell á més de ser lleuger es molt bromista, resulta que las sévas bromas tenen un tó pesat que arriba á passar de la ratlla.

Si un día algú de vostés se troba en un diari la séva propia esquila mortuoria, no ho duptin, es cosa de 'n Patrici. Precisament aquesta es una de las bromas que li fan més gracia. Ha arribat á ferhi posar la d' ell mateix, per riure una estona rebent als amichs, que acudeixen á la casa tots compungits per assistir al enterro y donar lo péssam á la séva senyora.

—D' aquesta manera,—diu en Patrici quan algú li fa reconvencions,—lo día que 'm mori de debó tothom creurá qu' es broma, y ningú vindrá al enterro, lo qual, mireho com vulgueu, no deixa de tenir gracia.

Ja veuhen si d' un home que gasta una lógica tant parda se 'n pot esperar gran cosa.

Ell mateix s' ha fet una classificació especial de las diversas classes de bromas que sol inventarse.

—Hi ha—diu ell,—bromas senzillas y bromas per partida doble; n' hi ha de dirigidas á coneguts y á desconeguts; n' hi ha de profitosas y de inútils; pero, aixó sí, totas diverteixen, cada una pèl seu género.

Exemples de las bromas per partida doble:

Entra l' home á casa de qualsevol sombreroer.

—Dèu lo quart: á veure un sombrero pèl cap.

(Aixó de pèl cap segons ell ja es una broma.)

Lo sombreroer comensa á buscar, escullintni un que li puga anar bè; pero en Patrici ja me'l marja no trobantne cap al seu gust. Aquest es massa alt, aquell baix, l' un massa fosch, l' altre massa

clar; lo qu' está bè de color, li apreta massa; lo que li va bè de mida, tè 'l forro massa llampant...

Per fi 'n troban un que sembla que li acomoda.

—¡Carambas!—diu llavors en Patrici,—are me 'n adono de que no porto quartos. Ja veurá, ¿vol fer lo favor d' enviarme 'l á casa?

—Prou; ¿ahónt viu vosté?

—Apunti: carrer de Ponent, número 114, pis segon.

Y 'l gran bromista, al donar aquesta direcció, no fá més que donar la direcció d' un amich que á n' ell ja li consta que á aquella hora no pot ser á casa seva.

—Bueno, anyadeix anantsen,—envihil desseguida, que allí li pagarán.

Lo sombrero envia al dependent, lo dependent porta 'l sombrero á la casa indicada; la senyora de la casa, creyent de bona fe que 'l seu marit es qui l' envia, paga 'l sombrero, y en Patrici está tot lo dia rihent y pensant la cara que farà 'l seu amich quan se trobi á casa un sombrero que no ha comprat, y l' escándol que armará al sombrero quan, segons las probabilitats, li torni.

Aixó es una broma per partida doble.

Un' altra.

Un dia qu' estigui molt d' humor, adopta 'l posat ben compungit y 's presenta en qualsevol sagristia.

—Deu los quart; ¡un combregá desseguida!

—¿Molt urgent es?

—Urgentísim; carrer tal, número tants: me 'n vaig á avissar al metje... encara que no crech que hi siga á temps.

Al cap d' un quart, un conegut seu tè la desagradable sorpresa de veure entrar á casa seva lo combregar qu' en Patrici li ha enviat.

Y en Patrici tè la patxorra de presentarshi poch rato després ab qualsevol excusa, per esquinsarse de riure escoltant la descripció, que l' amich no deixa de ferli, de la estúpida broma seva, sense sospitar que la explica al mateix autor.

Las bromas senzillas son per aquest istil:

Esmenar dissimuladament un número de la llista de la lotería, posantn'hi un qu' es lo que tè un amich seu, perque aquest s' entussiasmi y li pagui alguna cosa.

Colocar papers al balcó de casa seva, perque la gent hi puji figurantse que 'l pis es per llogar.

Enviar cartas sense sello á qualsevol conegut, pera obligar á aquest á anarlas á recullir á l' Administració, ab la circumstancia agravant de que 'l conegut, quan las obra, no hi troba més que un paper enmatxucat que acostuma á dir:—«Fulano, ets un animal»

Enganxar en las cadiras y butacas numeradas dels teatros d' istiu uns paperets ab números qu' ell s' arreplega, á fi de promoure conflictes entre 'ls ocupants dels assientos, ab la confusió de números y filas qu' ell se combina en poch rato avants de comensar la funció.

Y finalment, anarsen al café, pendre qualsevol cosa, y mentres lo mosso es á la cuyna, toca 'l dos ab la major frescura del mon.

Aquesta última, segons la seva clasificació, es una broma senzilla... y profitosa.

Pero com que en aquest mon *donde las dan las toman*, ara fa poch en Patrici ha sigut víctima d' una broma que casi bè val per totes las qu' ell ha jugat als demès.

La seva dona no es una santa. Y si una dona

que ho fos no aguantaría las impertinencias de 'n Patrici, calculin si la seva, que, com dich, es de la manega ample, estaria aburrida del nostre héroe.

Los amichs de 'n Patrici ja l' havían avisat algunas vegadas.

—¡Mira que la tèva dona y aquell capitá de barco!.. ¡Mira que aquest dia 'm va semblar véurels junts al Parque!... ¡Mira que...!

Ell, figurantse que tothom tè 'l seu modo de fer bromas, no 'n feya cabal y 'ls enviava á passeig.

Pero aquest dia en Patrici va tenir de marxar á Tarragona: surt ab lo tren del dematí, ab l' intenció de tornar aquell mateix vespre, y efectivament, va ferho aixís mateix.

¡Poch se pensava ell la broma que se li preparava!

Era ja negra nit: havia quedat ab ella que l' esperaría per sopar, fos l' hora que fos. Arriba á la porta de l' escala, truca y sí, Deu te 'n dará. Torna á trucar, s' espera una estona y al últim se decideix á cridar al vigilant.

Aquest va obrirlo; en Patrici puja 'ls esglahons com un gat, comensant ja á sospitar alguna cosa, y per fortuna—basta estrany per cert,—troba la clau al pany de la seva porta.

Entra á las palpentas, encén un misto y...

—¿Va atrapar la dona y 'l capitá de barco?

No senyors; no va atrapar á ningú.

Lo pis estava desert, net, pelat: no hi havia ni 'ls trastos.

A la quènta la seva senyora havia aprofitat l' ocasió, marxant aquell dematí cap á Buenos Aires en companyia del fulano, prenent avants la sabia providencia de vendres 'ho tot.

A. MARCH.

QUADROS A LA PLOMA. (*)

Lo Sr. Alsina y Clós acaba de donar á l' estampa ab aquest titol un bonich aplech de narracions, quèntos y noveletas, que revelan l' agudesia de son ingeni y la facilitat de la seva ploma. Las obretas que componen lo tomo ascendeixen á una vintena y en totes las qu' hém llegit s' hi descubreixen qualitats que fan amena y recomendable la lectura del tomo.

En la dificultat que de fer la crítica, ofereix tota colecció de obras diversas, ne reproduhirém una, perque 'ls nostres lectors pogan formar judici.

L' EXÁMEN.

—Ja 'ns han tirat trona avall, Carmeta: ab aixó demá anirém á la rectoria ahont t' examinarán de doctrina. A las deu estigas preparada.

Aixís va parlar en Pepet á la seva promesa, deixantla desseguida per anar á enllestir otras cosas que encara li faltava arreglar pera casarse lo dissapte vinent.

—Doctrina array! pensaba la Carmeta boy acabant de senyalar ab cotó vermell las duas inicials del seu nom que li havia dibuixat en Pepet á la camisa de novia. Quan era petita no sabia altra cosa.

Y apesar del convenciment que tenia de quedar bè, no deixava per aixó de sentir la inquietut del que ab tot y la molta empresa no está segur del bon resultat.

—¿Quí sap qué 'm preguntará? Oy y que diu que 'l senyor rector es tant exigent ab aquestas cosas. Pero quina por haig de tenir? Encara guardo totes las estam-

(*) Un tomo en 8.º de 240 planas. Se vén á ca 'n Lopez al preu de tres pessetas.

pas que 'ns donavan perque responia sense respirar á qualsevulla pregunta que 'm fessin de doctrina. La cuestió es no espantarme y aixís veyentme ab forsa ánimo fins no responent conforme ó ab totes las lletras, ja 'm donará per ben examinada.

No obstant y aixó tres ó quatre vegadas durant lo dia va agafar lo llibre pera donarhi un bon repás, si bè 'l deixava als poch moments perque:

—Què 'n trech, deya, de estudiar, si potser me preguntará lo que menos me penso?

Com més avansava 'l dia més preocupada estava, y al vespre, quan en Pepet va anarhi, no li va parlar d' altra cosa que del exámen del endemà.

—Què t' ha preguntat á tú? Li has respost bè? Quína cara hi feya? Es gayre reganyós? T' ha fet dir moltes cosas?

—No t' espantis, dona. Com més tranquila hi anirás millor.

—Es que no m' hi he trobat may...

—Escolta: m' estimas?

—D' aixó parlavam.

—Responme: m' estimas?

—Sí, home.

—Donchs no pensis sinó que vols ésser la mèva senyora y de segur respondrás bè y de correguda á tot lo que 't preguntin.

Al ficarse al llit la Carmeta, va costarli molt poguerse adormir. La severa y grossa figura del senyor rector, ab la sotana fins als péus, lo solideu tapantli la corona afeytada de fresch, repapat en la cadira de brassos ab assiento y respaldo de baqueta, la capseta de rapé oberta á la una ma y ab la altra acostantse un *polvo* al nas, vermell de tan aspirarne y la boca oberta á punt de preguntarli lo que més lluny ella tenia del pensament, va atormentarla fins que la son la va rendir, que ja era aprop de la matinada.

Quan en Pepet va anarla á buscar s' acabava de vestir. Sortiren los dos solets, perque 'l poble no era gayre gran per pèrdreshi, y als poch moments entravan á la rectoria.

La majordona, que era una minyona sapada, fresca y roja, va obrirlos rebentlos ab aquella rialleta irónica y de protecció al mateix temps, que volia dir: Entreu, entreu, pillets, ja sè perque veniu.

Va ferlos seure en una especie de moble que tenia tant d' ascó com de banch de iglesia, desapareixent desseguida per una porta-mampara sobre la qual hi havia una planxa de porcelana ó de terrisa blanca ab unas lletras que deyan: *Despacho*.

Sortí als poch moments donant orde als dos promesos pera que hi entressen, lo que feren desseguida, ell ab tota tranquilidat y ella boy vermella tremolantli las camas.

Pero quína no fou la sorpresa de la Carmeta al trobarse allí dintre!

No era lo senyor rector la persona que hi havia darrera la taula de noguera, plena de papers per las voras y al mitj un tinter y una sorrera de plom ab plomas d' oca! No, no era lo senyor rector; era lo vicari: un home de trenta anys, de llambregar atrevit, de la mànega ampla, ab quí unas donas volian confessarshi y altras no...

—¿Crech que vosaltres veniu per examinarvos? va dilshi.

—La Carmeta, sí. Jo ja vaig enllestir ahir.

—Donchs, allavors, tú, minyó, surt una mica allá fora que desseguida estarem llestos.

En Pepet obehí, si be ab recansa y llesant una mirada penetrant sobre 'l vicari.

Al poch rato s' obrí la mampara y 's presentá la Carmeta, sofocada molt més que avans, y darrera d' ella 'l vicari que va dirli á n' ell:

—Ja pots venir quan vulguis á cercar los papers. Adeusiau.

Sortiren y al ésser al carrer, la Carmeta, animantse de repent, va esclatar com una bomba:

—Quín home! Ja te rahó la gent! Si ho sè hauria esperat al senyor rector.

—Donchs, qué tens?

—Que m' he quedat avergonyida de la pregunta que m' ha fet.

—Què t' ha preguntat?

—Aixó: *Que vol dir fou concebut per obra del Esperit Sant?*

—Y tú que li has respost?

—Jo! res. Ell m' ho ha fet dir dictantmho. Lo que jo volia contestarli es que certas cosas no 's preguntan á las noyas solteras.

—Pero si és á la doctrina!

—Encara que hi sigui. No més perque t' estimo m' he aguandat, que sinó, ja m' hauria sentit. Hont va aquell capellá!

SIMON ALSINA Y CLÓS.

Per últim, després de molts aplassaments, ahir dijous havia de comensar las sèvas funcions la companyia italiana de la Tesserò.

Y com que 'ls espectacles *del mateix tenor* may venen sols, al mateix temps s' anuncia una serie de funcions de declamació italiana també, que han de donarse en lo *Teatro del Circo*, á càrrech de la familia Lambertini.

De tot lo cual parlarém

quan l' hora ne vinga,

quan l' hora ne sone,

quan l' hora ne sia,

com diu en Balaguer.

∴ En l' ópera *Dinorah* la célebre Donadio va fernos admirar una vegada més la ternura de la seva véu y la agilitat de la seva garganta. De alló que deyan que tenia 'l projecte de ferse monja, per are sembla que no hi ha res.

Un castellá deya:

—Su voz es aun muy preciosa para que tenga que ir á cantar en el *coro*.

Ab la missa de Requiem de Verdi va fer en Goula al mateix temps que una obra artística, una obra de caritat. L' execusió va produhir aquell efecte grandios de sempre. Lo resultat, 1,600 duros á benefici de la familia del difunt mestre Dalmau. ¿Una gran missa y diners encare per la familia del difunt? Vaja, aixó es tot al revés de lo que succeheix en las iglesias.

¿Y de la *Gioconda*, qué 'm dirém? La Kupfer y 'l tenor Valero, van confirmar plenament las simpatias ab que 'l públich va distinguirlos desde 'l moment de la seva aparició. Y en quant á la contralt Leonardi va portarse admirablement. En Meroles ja sabiam que ho feya bè, y respecte al mestre Goula, ningú com ell. Vamos, que per últim lo *Liceo* s' ha emprés una brillant campanya. Pero fássimme un favor, encare que 'ls agradi, no aplaudeixin: cada vegada que sent aplausos lo revistero del *Diluvio* 's trastorna, y, francament, jo sentiria que li agafés alguna cosa.

∴ ¡Ah, quín actorás es en Mata! Jo ja ho sabia; pero 'ls que ho ignoravan se 'n pogueren convense la nit del seu benefici, que 'ns doná una *Carcajada* de aquellas que fan posar los péls de punta. ¡Molt bè, molt bè, D. Joseph! En aquestas obras obras es ahont se coneix la potencia de un artista, y vosté ho es de debó.

¿Volen riure, pero riure de debó? Vagin á veure la comedia *Clara Sol* que 's representa al *Ribas*. ¡Quín enredo! ¡Quinas situacions! ¡Y quíns tipos! Ja 'ls dich jo que 'n Goudinet ne sab la prima. Lo públich queda pasmat al veure que dintre de tres actes tant petits hi cap tanta cosa. Y 'ls actors, la Tubau, la Alverá, la Bernal, la Guerra, en Mata, en Garcia, en Manso, creguin que s' hi lluheixen.

En una paraula, *Clara Sol* obté un éxit de

riallas; però de riallas francas, verdaderas. Es de aquelles obras que fan entradas, de manera que fins fan riure á las empresas.

∴ A *Novedats* s' han estrenat dos monólechs y una pessa de Emilio Vilanova. Son los primers passos que doná en l' escena aquest autor tant aplaudit en lo llibre y en lo periódich. En totas tres produccions s' hi traslluheix talent de observador y xispa; però no tenen gayre moviment y la travessura escénica es escassa. Van ser aplaudidas y l' autor cridat á las taulas.

N. N. N.

A UNA LLETJA.

Per més pinturas que gastis,
per més olors ab que 't freguis,
per més vestits bons que 't posis
y per més que coquetejis,
serás lletja, sempre lletja,
més lletja que un megateri.

Ab sos clots las tèvas galtas
semblan los dos hemisferis,
y es impossible que 'ls omplis

MODAS.

Traje episcopal: últim modelo.

ni te 'ls allisis ni treguis
com los de la fusta ab mástich,
tú ab unturas y cosmétichs.

Tens un color que ni 'ls ciris
dels funerals son més tétichs,
que no podrás revivarlo
per molt cold-cream que hi emplehis.

Del-tèu cos la forma ingrata
cap moda res podrà ferhi,
encar que 't posis cotilla,
y ab lo cotò flux aumentis
lós extrems que la creixensa
no han fet, per més que 't ofenguis.

Tens dos péus per lo xaparros
com dos raps, que poden ferli
al tèu cos de base 'l día
que estant dreta figas pesis;
pro massa no te 'ls castiguis,
per ferlos bonichs, ni apretis,
perque 'ls ulls de poll omplintlos
será fácil que coixejis
ab lo temps, essent, no dona,
sinó aparell barométrich.

¿Quínas formas tens bonicas?
¿Quínas gracias que t' elevin,
no per sobre de las altras,
sí al menos que t' hi nivellin?

Ja 's véu que á tú Dèu va ferte
pera alegrá als que pateixin,
perque ta figura extranya
no pot pas ser que reveli
que volia distingirse,
puig l' escultor de senderi
que traguès semblant imatge
desseguit perdría 'l crédit.

¿Y sent com ets vols que 'ls homes
t' omplin de flors y d' obsequis
y 's morin per tú y s' aprimin
y fassin mil vituperis?

¿Y créus que aquestas ganyotas
que vols que somriure semblin,
fassin que á tos péus me postri
y á ton reclám me rendeixi?

¡Fuig d' aquí! ¿Quán s' ha vist, dona,
que l' arcangel s' arrossegui
dessota 'ls péus del dimoni?
¿Quán que 'l caragol esperi
que la flor vaji á besarlo
omplintlo d' aromas célichs?

¡Donal... Sí, lo dirte dona
es un sacrifici atlétich,
es dispensarte una gracia
més gran que deixar uns céntims;
á qualsevol fins sabentne
que vindrá día que 'ls negui.
Adèu, adèu: viva llástima
es que més paper ompleni,
més plomas y tinta gastis,
y 'l cervell més m' expremeixi,
buscant frases ab que dirte
que es inútil que 't daleixis,
que es en va que t' enforollis
ab adornos y cosmétichs,
puig ja t' he dit al principi
lo que es precís repeteixi:

Per més pinturas que gastis,
per més olors ab que 't freguis,
per més vestits bons que 't posis,
y per més que coquetejis,
serás lletja, sempre lletja,
més lletja que un adefessi.

ANTON DELS ASÉS.

Ab la pompa de costum, emperó sense l' escalf
del entussiasme, s' ha celebrat enguany la festa

dels Jochs Florals, qu' es la mellor de totes les poètiques que açí se celebren.

Moltes nines é ninetes, mares é maretes á colps de puny se disputaven les cadiretes, ja que no totes ne tenien de previngudes, com les que regines foren, qu' enguany seguieren dalt del estrado jles marcolfes! entremij de les autoritats, entre les quals les patilles de 'n Rius é Tauler sobresortien.

Sonades d'enstruments, parlaments é picaments de mans; aprés obertura de plechs é cridada de poetes, é nombrament de reyna, é tirada de poesies trona avall.

La primera que 's llegí fou de 'n Bartrina, pare del poeta del mateix nom que morí tant jove. Me semblá bonicoya é destrament escrita.

Se llegí aprés una cançò molt cançonera *Visca la ganiveta* intitulada, que á cada punt diu é repeteix:

«¡Oy quina gent
tan ametent!»

Essent aixís que molts que al autor coneixen per son magí repetien:

«¡Quín senyor Thos
mès enfadós!»

La tersa que 's llegí, intitulada *Job* del mestre ninotayre Apeles Mestres, ab tot y esser molt bona, no pispá més que un accésit. Recomanámi la paciència que Job hagué mester contre les injusticies dels homens.

Se 'n dugueren los premis extraordinaris los Srs. Ribot é Serra, Riera é Bertran, Lluís B.

Nadal, Joseph Coroleu é Emili Vilanova, é terminá la festa ab un ayròs parlament de gracias d' en Ramon Picó é Campanar, que fouc rebut ab grans aplaudiments.

Enálti en gran manera la llengua catalana é com molts centralistes se gratassen la testa, entre ells una auctoritat que tè l' ergull de ses grans patillasses, un agutzil li diguè:

—L' auctor de aquest parlament se diu Picó.

A lo que respongué D. Francisco:

—No en va se 'n diu, perque assò pica molt.

¿Y qué tal las carreras de caballs? preguntarán vostés. Perque suposo que la majoría dels que 'm llegeixen no hi haurán anat.

Es l' espectacle de sempre. La gent d' upa hi va per lluhir; pero 'l poble, es á dir la massa que es la que dona vida y animació als espectacles populars, se retréu de assistirhi perque no hi troba 'l compte.

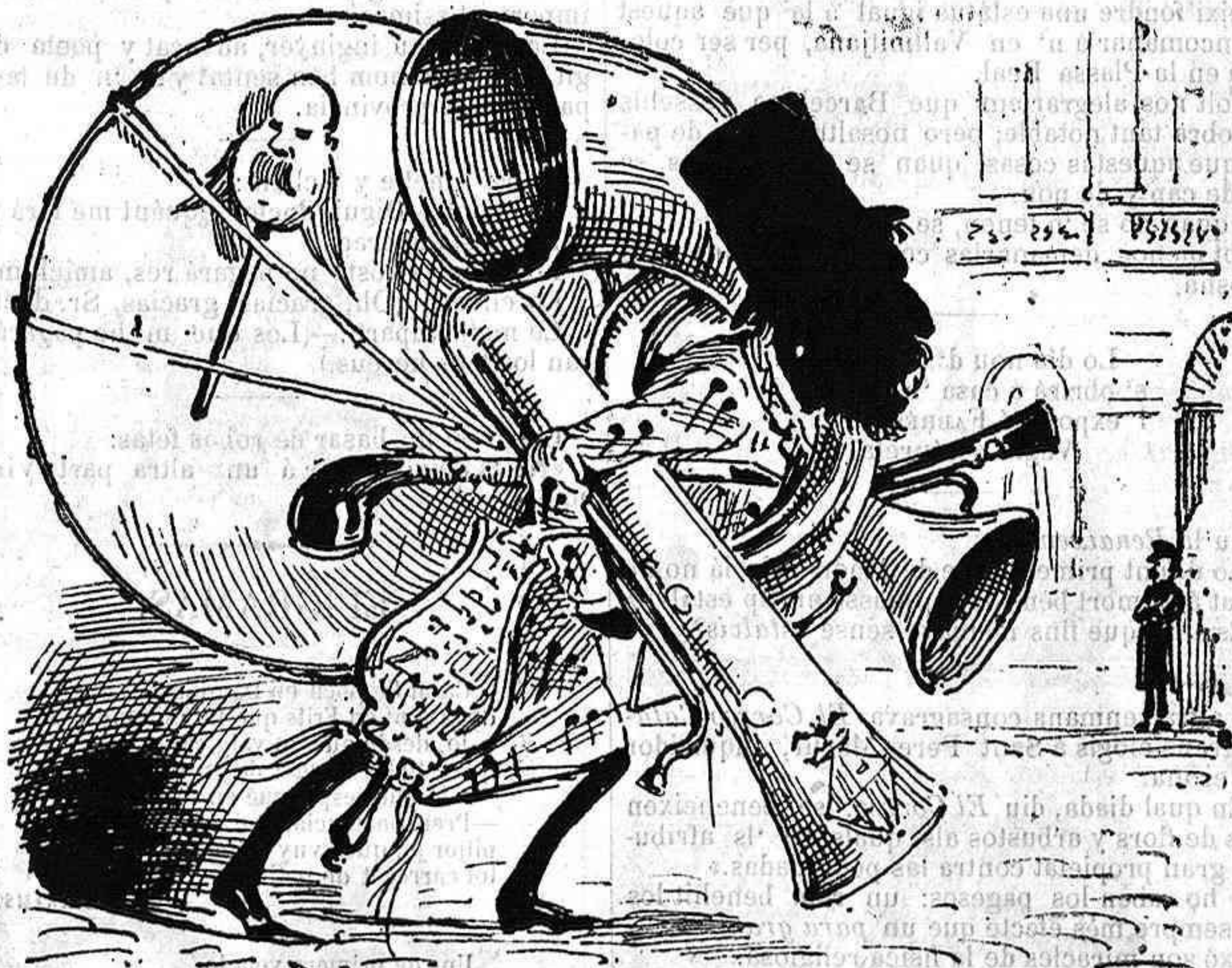
Que un caball corri més que un altre ¿qué li importa això á la majoría de la gent?

Hi ha l' alicient de las postas diuhen alguns.... Pero també hi ha l' alicient de las trampas. ¿Quí 'm respon de la fidelitat y de la bona fé de un jockey?

Aixís es que las carreras están brillants; pero poch concorregudas.

Hi va la gent que tè afany d' exhibirse; en quan al poble 's contenta ab veure 'l *desfile*, qu' es cosa que no costa cap quarto.

RETORN DEL DIRECTOR DE LAS BANDAS.

Després de passejar per mitja Europa
sas formidables dents,
ha tornat carregat de uns instruments
que, segons diu algú, fan molta tropa.

Lo Foment de la cria caballar prou fa esforços per implantar la moda á Barcelona; pero aquí no es á Inglaterra: aquesta es la terra dels toros, y en tots sentits succehirá sempre lo mateix.

Los toros matarán als caballs.

Ha mort la *Crónica de Catalunya*, á l'edat de 33 anys, víctima de las ingratituds de 'n Sagasta y de las preferencias que aquest demostra fa temps per en Rius y Taulet.

En realitat no ha sigut una mort, sino un suïcidi.

¡Quí ho havia de dir!

Quan lluny estém dels temps aquells en que *La Crónica* cantava:

«Moriré con la espada en la mano defendiendo la Constitución.»

Los Miquels han elevat un mensatge al Papa, recordantli que sent fills dels héroes de Lepanto y Covadonga, están resoltos á donar la sanch fins á la última gota per exterminar de una vegada als impiós defensors del *dret nou*.

¡La sanch! Si no la donan pèl nas....

Perque vaja, 'l dia aquell que 'l Rosari de la Aurora va acabar com lo Rosari de la Aurora, los fills dels héroes de Covadonga y Lepanto van demostrar

de trenta mil maneras
fugint aquells perills,
que 'ls fills de las panteras
se son tornat conills.

L' Ajuntament ha demanat al de Valencia que li deixi fondre una estàtua igual á la que aquest va encomanar á n' en Vallmitjana, per ser colocada en la Plassa Real.

Molt nos alegraríam que Barcelona possehís un' obra tant notable; pero nosaltres som de parer que aquestas cosas, quan se tenen diners, se fan de cap y de nou.

Y quan no se 'n tenen, se 'n prescindeix.

Tot menos demanarlas com qui demana una limosna.

Lo dia nou d' aquest més
s' obrirá á casa 'n Parés
l' exposició FABRÉS.
Vagin á véurela.

Diu la *Renaixensa*:

«Lo difunt primer bisbe de Madrit-Alcalá no ha doixat á sa mort bèn de cap classe ni cap estalvi.»
¿Es á dir que fins menjava sense *estalvis*?

L' altra senmana consagrava *El Correo Catalan* grans elogis á Sant Pere Màrtir, inquisidor de Verona.

«En qual diada, diu *El Correo*, se beneheixen rams de flors y arbustos als quals se 'ls atribueix gran propietat contra las pedregadas.»

Ja ho saben los pagesos: un ram benehit los farà sempre més efecte que un *para granizos*.

Aixó son miracles de la fisica religiosa.

Que després de tot si no sab fer recular las pedregadas, sab convertir las benediccions en bonas monedas.

Continua *El Correo Catalan*:

L' expressat Màrtir es advocat també per alcançar de Déu un bon part á las donas prenyadas, las quals portan á sobre 'l sello del Sant.»

Vaja que també hi ha uns sants que 's fican en unas cosas!...

Hi ha á Barcelona un colegi que ostenta 'l següent lema:

«Colegio bajo la advocación de Nuestra Señora del Amor Hermoso para señoritas.

De manera que l' Amor Hermoso es per las nenas.

M' hi jugo qualsevol cosa que la cátedra de festeig va á cárrech de un capellá.

Tot en un dia ha acordat l' Ajuntament:

Construhir la Plassa de Catalunya.

Urbanisar los terrenos dels voltants de la plassa de Toros.

Y empedrar lo carrer de Fontanella.

—¿Y 'ls quartos, preguntava un contribuyent?

—¡Oh, no se 'n necessitan pas!... responía un regidor.

—¿Cóm que no se 'n necessitan?

—No: de moment posarém unas quantas primeras pedras y 'ns quedarém esperant que grillin.

Ha dimitit lo cárrech de inginyer de la provincia, que feya vuyt anys desempenyava, 'l Sr. don Melcior de Palau. Autor del plan de carreteras, al ferse cárrech del destino, no n' hi havia més que 72 kilómetros de construhidas y al anarse 'n ne deixa 323, algunas de las quals tenen obras importantíssimas.

Lo Sr. Palau inginyer, advocat y poeta distingit, deixa un nom bèn sentat y se 'n du las simpatias de la provincia.

Entre 'l metje y 'l client:

Lo client: —Digui, doctor, ¿quánt me farà pagar per aquesta operació?

Lo metje: —Vosté no pagaré res, amich mèu.

Lo client: —¡Oh, gracias, gracias, Sr. doctor!

Lo metje (apart): —(Los que m' ho pagarán serán los teus heréus.)

Llegit en un basar de robas fetas:

«No 's deixin robar á un' altra part. Vinguin aquí.»

EPÍGRAMAS.

Casat de poch en Damians.
deya á n' en Frits que ho es temps ha:

—Jo, desde que 'm vaig casá qu' estich carregat de grans.

A lo que respongué en Frits;

—Pren paciència, bon amich, pitjor jo, que avuy estich tot carregat de petits.

J. STARAMSA.

Uns de primera volada feyan un ball de levita y un d' ells, veyent que á las onze no havían entrat faldillas encare, vá dir á un altre:
—De noyas no 'n vindran, Quirse.

SPORT MUNICIPAL.

Se tindrà dret.

Caura.

¡¡Va caure!!

—Jo 't dich que sí. —T' equivocas.
 —No 'u creguis. —Qué vols que 't diga.
 dich que no. —Sí, noy.
 —Cá, home;
 me las menjo á las que vingán.

UN VILANOVI.

A la Sió un tal Baldomero
 li vá regalá un sombrero
 tot guarnit ab aucellets;
 y are no sè si es per xó
 que tothom diu que la Sió
 tē 'l cap plé de pardalets.

J. ASMARATS.

Un borrarxo de professió estava malalt de mort,
 si bè conservava tot lo coneixement.

Tot de un plegat entre la sorpresa dels que 's
 trobavan al arcoba va demanar un vas d' aygua.

—Mira que 't farà mal, va dirli un amich que
 'l cuidava.

—No hi fa res, responguè 'l borrarxo. Avants
 de morir desitjo reconciliar-me ab los meus ene-
 michs.

Era la Paula la filla mimada de una familia nu-
 merosa que tenia ja algunas noyas casadas, y la
 pobra Paula estava mala, molt mala, víctima de
 un abcés.

Lo sèu pare, desesperat, s' arrancava 'ls cabells
 y deya:

—Preneume tots los fills, Dèu mèu; pero guar-
 deume á la Pauleta.

—Escolti, pare, digué un dels gendres, ¿y 'ls
 gendres que hi entrem?

Tots los presents esclafiren la rialla, inclús la
 malalta. Aquesta tingué tal passió de riure que se
 li reventá l' abcés, y als pochos días estava bona.

Un cirurgiá operava á un malalt, que sentintse
 del dolor feya uns brams com un toro.

—Pero, home, pero home, li deya 'l cirurgiá ¿es
 possible que cridi tant per uns dolors sórts?

—Miri, mestre, precisament perque son sórts es
 per lo que crido. A veure si 'm senten, s' espan-
 tan y se 'n van.

Un amo á la sèva criada:

—Mira, Roseta, si vé en Sebastiá á preguntar
 per mí, dígalí qu' he sortit.

—Está molt bè, senyoret... Y si no vé ¿qué li
 dich?

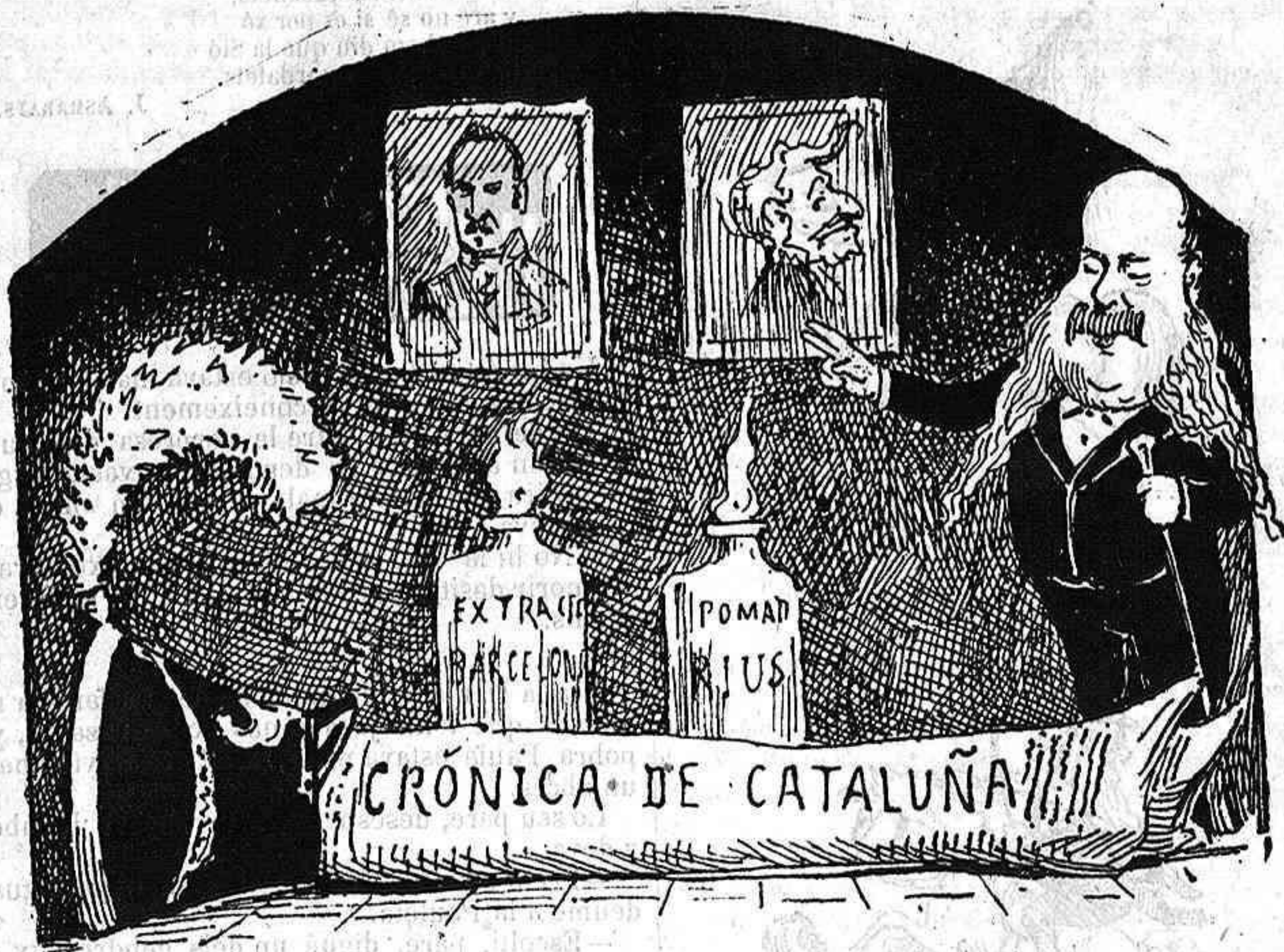

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Ca-la-ve-ra-da.
2. ID. 2.ª—E-mi-lt-o.
3. ENDAVINALLA.—Bolet
4. ANAGRAMA.—Pobret-Pebrot.
5. LOGOGRIFO-NUMÉRICH.—Evaristo.
6. CONVERSA.—Mirall.
7. TERS DE SÍLABAS.—LE VI TA
 VI CA RI
 TA RI MA
8. GEROGLIFICH.—Per amoretas las nenas.

R. I. P.

Apesar de que fué veterano
y á pesar de llevar morrion,
no murió con la espada en la mano
defendiendo la Constitucion.

XARADA-CONVERSA.

I.
—¿Qué 't durán los Reys, Quimet?
—Un dos invertit de cosas,
la carta avuy ja 'ls hi fet.
—Y escolta noy: ¿ja 'ls hi posas
lo número y lo carrer?
—¡Vaya! y demano total
de sucre, un una-primer
y un dos-hu de general.
—Donchs ves aviat á sopá
passarán á mitja nit.
—Si ja 'ls conech.

—¿Als Reys? ¡ca!
—Vosté mateix me ho ha dit.

J. STARANSA.

II.
Consonant es la primera,
la segona una vocal,
musical es la tercera,
quart-invers es mineral
y un nom d' home lo Total.

J. TEROM Y D.

ANAGRAMA.
Lo mèu total Frederich
que li agrada molt ballá
es lo total més antich
qui hi ha al Centre Vallesá.

PEPET D' ESPLUGAS.

MUDANSA.
Per 'ná á buscar ton total
vaig tenir que passá 'l tot
la diada de Nadal.

J. SALVAT.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Nom de dona.
7 9 4 3 2 8 6 9.— » » »
7 3 4 6 5 2 8.— » » home.
3 6 3 1 4 5.— » » »
9 9 4 6 3.— » » »
6 3 6 3.— » » »
9 6 9.— » » dona.
4 5.—Nota musical.
9.—Lletra.

T. GASMAZO.

TRENCA-CLOSCAS.
ACOSTA L' AM.

Formar ab aquestas lletras lo títol de una obra molt
aplaudida.

QUATRE CINCH Y SIS.

TERS DE SÍLABAS.

.. ..
.. ..
.. ..

Primera ratlla, poble de Aragó.—Segona; instrument
per pesar.—Tercera: un aucell.

UN DE L' OLLA.

GEROGLÍFICH.

A
Panys — Panys

G. P. DE VILASSAR DE DALI.

BARCELONA:
Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.